

ЗМІСТ

МОЯ МУЗА.....	3
МОЯ МУЗА.....	4
ПРОЛЕТАРСЬКА ПІСНЯ.....	5
МОЛОДЕЧІ МРІЇ.....	6
ДЕ ЩАСТЯ?.....	7
МІЙ ДЕМОН.....	9
В ЦАРСТВІ ПРАЦІ.....	13
У ШАХТІ.....	14
ПІД ЗЕМЛЕЮ.....	15
В ЦАРСТВІ НОЧІ.....	17
ШАХТАРІ.....	18
МОНОЛОГ.....	19
ФАБРИКА.....	20
БОЖЕВІЛЛЯ.....	21
ДЗВІН.....	23
ДО ВЕРХОВИН.....	31
ДО ВЕРХОВИН!.....	32
НАШ РУХ.....	33
ВІРА.....	34
МЕЧ І МОЛОТ.....	35
ВІЛЬНА ПРАЦЯ.....	36
ЧОВЕН.....	37
РЕВОЛЮЦІЯ.....	39
РЕВОЛЮЦІЯ.....	40
ПРОМЕТЕЙ.....	43
ПІД НОВИЙ РІК (Фантазія).....	51
СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ ГЕНІЯ.....	57
ЧАЙКА.....	60
ВІДГУКИ.....	65
КОЗАК БАЙДА.....	66
ІВАН ГОНТА.....	68
ЗАЛІЗНЯК.....	70
КОЗАК.....	72
ЗАПОРОЖЦІ.....	74
ГАЙДАМАКИ.....	76
ЗЕЛЕНОЖУПАННИК.....	77
ПОВСТАНСЬКИЙ ТАБОР.....	79

ПІСНЯ.....	81
НА БОЙОВИЩІ	83
БЕНКЕТ НА БОЙОВИЩІ.....	84
ВІЙНА.....	86
СНИЩА.....	87
ПЕРЕД БОЄМ.....	88
ОСТАННІЙ БІЙ	89
ПЕКЕЛЬНИЙ ВАЛЬС	91
СПОКОЇ	93
КОЛИСКОВА СМЕРТІ	94
СМЕРТЬ КОЗАКА	95
ЗАБУТИЙ АКВАРЕЛЬ.....	97
НА ЗОРІ	98
МОЇ ПЕЙЗАЖІ ЗИМОВІ	101
ДІВА ЧИСТАЯ	102
СПОКІЙ	103
БІЛА ЖАЛОБА	104
В ГОРАХ.....	106
НА БОЙОВИЩІ	107
НА ТИХІ ВОДИ, НА ЯСНІ ЗОРІ.....	108
ДЕ ТИХІ ВОДИ? ДЕ ЯСНІ ЗОРІ?	109
СЛОВА — БЕЗ БАРВ, А ПОЧУТТЯ —.....	110
Й ПІСНІ НЕ ТІ:	111
НА ТИХІ ВОДИ, НА ЯСНІ ЗОРІ,.....	112
БРАТАМ ГАЛИЧАНАМ	113
СТРІЛЬЦІ	114
НАШ ПСАЛОМ	115
СТРІЛЕЦЬКИЙ МАРШ.....	116
ХРЕСТНА ПУТЬ	118
В КАРПАТАХ	120
ВЕСНА.....	122
ПРИ ДОРОЗІ.....	124
ВЕЛИЧНІЙ ПАМ'ЯТІ ПРОРОКА.....	125
НАШ СВІТЛИЙ ХРАМ.....	127
ЧЕРКАСЕНКО СПИРИДОН ФЕДОСІЙОВИЧ (біографія)	127

*МОЯ
МУЗА*



МОЯ МУЗА

Ні у розкошах багачів,
Ні у царя в його палаці
Своїх пісень я не шукав!
Серед рабів
У бруді каторжної праці
Одважно, гордо залунав
Мій перший спів...
Спустивсь я сміло в тьму глибин,
Я розірвав ланцюг умовин
І кинув квіти в сяйво зір
В багно низин:
Мій дужий заклик до верховин
У душах розпачу й зневір
Ударив в дзвін!
І от — ми в заграві пожеж,
О Музо ненависті й співу!
Коли ж тепер в ясних огнях
І наша теж
Палахкотить хоч іскра гніву —
Правдивий був наш хресний шлях
До вищих меж!

1920



ПРОЛЕТАРСЬКА ПІСНЯ

Пролетарі усіх країн,
Раби часу, раби машин!
Розбиймо вщент тяжкі кайдани,
Нехай тремтять кати-тирани!

Пролетарі усіх країн,
Мешканці тюрем і низин!
На світ, на світ, за темні стіни!
На нас чекають верховини!

Пролетарі усіх країн!
В огнях пожеж і хуртовин
Гартуймо дух, гартуймо сили,
Що в рабській праці знемощили!

Пролетарі усіх країн,
Єднає нас девіз один:
За вільний труд і за свободу
Для щастя вільного народу!

1919



МОЛОДЕЧІ МРІЇ

Співає ніч, співають зорі,
Душа у мріях, як в квітах,
Юнацтва дні ясні, прозорі
Встають у збуджених гадках.
Палких розмов слова бурхливі,
Огнево-бурнії пісні,
Неправді виклики гнівливі —
Встають, немов в казковім сні.
Збираю їх, мов чудо-квіти,
В гірлянду пишную нижу,
Ще довго буду ними снити
І, як клейноди, збережу.
Все те, що нам колись марилося,
Пило в оманах почуття, —
Пророчим сном тепер здійснилось:
Ми — на верховинах життя!..

1919



ДЕ ЩАСТЯ?

В піснях палких душа бриніла
І ще тоді, коли з низин
До зір несла нас Волі сила
Під гуртів молотів, машин.

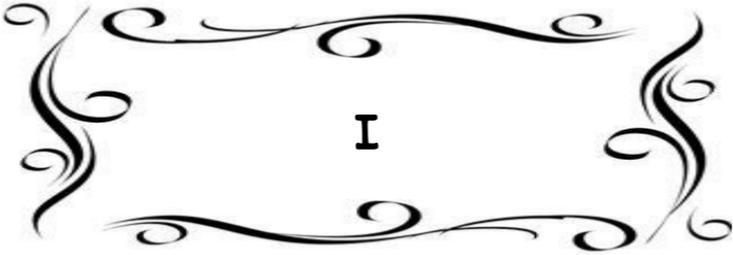
У квітах пишних серце чуле
Цвіло і в будні, і в диму:
Тікала Ніч в тяжке минуле,
День опромінював тюрму.

В казкових мріях поринали
Гарячі голови рабів,
І ми високі ідеали
Вплітали в брязкіт ланцюгів.

Тюрма горить, ланцюг розкуто,
Сіяють сонцем гір шпилі!..
Невже ж тим Щастям знов забуто
Дітей занедбаних Землі?..

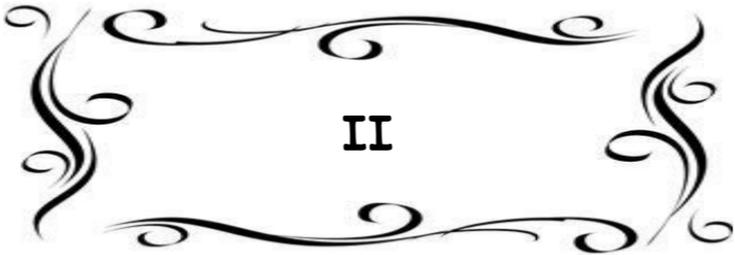
1919

MIŮ
DEMOH



На межах неземних покори й забуття
Цвіте містичний сад мовчання і печалі.
У нім спорудив я жертovníк каяття
Й на огнищі його спалив свої скрижалі,
Де юних дум моїх затерлись письмена
І камінь дорогий у суеті гріховній
Давно вже вивітривсь...

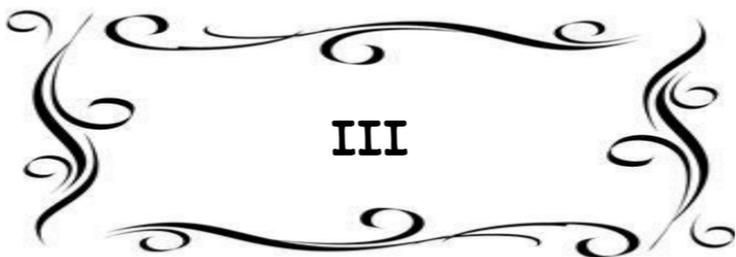
Спустошена до дна,
Душа застигла там в надії молитовній:
Не зацвіте у ній отруйний цвіт бажань,
Принади ж світові в осяйному Содомі
Не викличуть більш відгуку і поривань...
Шляхи Довічного ікому невідомі!
Поник мій гордий дух в покорі мовчазній,
В красі побожного, святого почування —
Та хто ж зухвалий той, що збудить спокій мій
В саду містичному покори і мовчання?..



II

Хто се, хто? чий се очі
Надо мною? чий се сміх?
Чую шепоти урочі —
То ласкаві, як дівочі,
 То гнівливі,
 То звабливі —
Надять-кличуть серед ночі
В царство руху й дум нових.
Сон чи привид? Хто він? Хто він,
Що приніс далеку вість?
В слові — подихом хуртовин,
В рухах — владою верховин,
 Він чарує,
 Він глузує,
Гордий, вільний від умовин,
Мій страшний, прекрасний гість.

Сад мій пишний цвів ще нині
 І зав'яв...
Мій кумир в раю-пустині
 Раптом впав...
Серце в буйному горінні
Спалахнуло жаром зваг...
Хто ж він, хто, таємний маг?..



– О, не лякайся! В моїх обіймах від безсилля,
Від мрійних снів спочинь!
У грудях сих я запалю огонь свавілля,
Красу святого божевілля,
І зваг нестримних, і хотінь.

Не для покор, не для німого спозирання
Бує вільний дух:
Людина ти — візьми ж належне без вагання
І будь до смертного кохання —
Відважний по́рив, сила, рух!..